

[Ingerlise Koefoed]

For SF er folkekulturen en vigtig del af kulturlivet, bl.a. fordi den ved at tale til fællesskab og fælles arbejde og oplevelse kan give mennesker en fornemmelse af, at de selv er nødvendige for at gøre fællesskaberne levende, en fornemmelse, der er kolossal vigtig i en tid, hvor medierne og det politiske liv meget ofte virker meget fremmedgørende for såkaldt almindelige mennesker.

Både dannelseskulturen og folkekulturen er afhængig af offentlig støtte og velvilje, og begge dele har da også hidtil modtaget offentlig støtte og mere eller mindre offentlig velvilje. Aldrig ret meget i øvrigt: på statsbudgettet fylder det hele knap 1 pct. og på kommunernes budgetter lidt mindre, og af de få penge får folkekulturen så igen ca. 1 pct. I den ene procent er hidtil indgået de 1½ mill. kr., som vi taler om her i dag, men de 1½ mill. kr. har til gengæld betydet ikke så lidt.

Vi har i kulturudvalget, som kulturministeren også nævnte, fået en værdifuld oversigt over, hvad pengene er gået til. Den er værdifuld, fordi den viser noget om, hvor brede kulturaktiviteterne på det rent folkelige plan kan være, beskedne som de er rent penge-mæssigt.

Initiativtagere til aktiviteterne er, som kulturministeren også siger, først og fremmest amatørgrupper, private værksteder, skoler og foreninger, og aktiviteterne har været for børn, for unge, for blandede grupper, for indvandrere og nu vel også for flytninge og for handicappede. Kulturministeriets tilskud har, som jeg sagde det før, i de senere år været betinget af kommunale og andre lokale økonomiske indsatser, og der er fra ministeriets side givet beløb på fra 10.000 til ca. 50.000 kr., mest i den lave ende af beløbsskalaen, og så er der stillet garantibeløb til rådighed hist og her. Der er altså kommet meget ud af de få, alt for få, midler, ministeriet har stillet til rådighed, og det ville være synd og skam og til stor sorg for mange aktive mennesker rundt omkring, hvis folketings accepterede, at et så beskedent beløb med en så forholdsvis stor betydning skulle spares væk.

Men, siger ministeren så, når det foregår lokalt, skal det også støttes lokalt. Ja vist, men det bliver det jo også, bare ikke nok, og der er for mig ingen tvivl om, at ministeriets støttepolitik har udviklet en såkaldt sne-

boldeffekt, som bl. a. har vist sig i den psykologiske og praktiske betydning, det har, at man kan drøfte en ny idé eller et nyt forslag med forskellige myndigheder, både lokalt og i kulturministeriet. Tanken om, at der eksisterer en mulighed for et økonomisk tilskud og en interesse også fra statslig side, kan bestemt virke som en tilskyndelse og opmuntning i den fase, hvor ideerne fødes.

Det var SFs hensigt at fremsætte et dagsordensforslag, der opfordrede regeringen til at aflyse den bebudede besparelse på kontoen for kulturformidling. Jeg har nu heldigvis forstået, at ministeren har lyttet til de såkaldte græsrodder og selv er indstillet på at trække sine forslag tilbage, og det kan jeg kun glæde mig over, samtidig med at jeg kan glæde mig over, at det alternative kulturfler-tal stadig er ved magt. Det glæder jeg mig over, ikke for det alternative flertals skyld, men for de menneskers skyld, der har glæde af de forskellige kulturtilbud og kulturaktiviteter, der er, hvad enten de så betegnes som dannelseskulturelle eller folkekulturelle. Alternativer til det rent kommercielle og udfordringer til fantasi, følelse og skaberevne er de under alle omstændigheder.

Jimmy Stahr (S):

Nu kunne det selvfølgelig være fristende at tage fat i nogle gamle ordsprog som det om, at én synder, der omvender sig, er bedre end... og så nogle helt andre. Jeg ved ikke, om jeg rigtig kan bruge det; for det første er jeg ikke sikker på, at ministeren opfatter sig selv som en synder, og efter at have hørt ministeren er jeg heller ikke helt sikker på, at hun egentlig havde omvendt sig. Derfor vil jeg helt unnlade at begynde at diskutere de ting.

Jeg synes måske også, at situationen er lidt mærkelig. Vi i oppositionen gør alt, hvad vi kan, vi forhandler med hinanden, og vi løber rundt på gangene og gør alt, hvad vi kan, for at give ministeren nogle flere penge til at bruge i sit ministerium, og så lyder det, som om ministeren slet ikke er fantastisk glad for os. Det kan man næsten blive lidt deprimeret over, og man kan få den fornemmelse, at ministeren måske i virkeligheden har onde hensigter. Men lad nu det stå hen; jeg har bemærket, at vi er tilbage i noget, som jeg